

REFORMÁTUS

Gyülekezeti tájékoztató

Újság

2011. szeptember

XVIII. évf. 9. szám

“Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket...”

„Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik.” (Kol. 2,8)

Nincs annál természetesebb mint amikor egy diák anyanyelvén kapja a tudást. Ezt a gondolatot mintegy négyszáz évvel ezelőtt fejtette ki Comenius, akinek didaktikai alapelvei közé tartozott az anyanyelvi oktatás hangsúlyozása.

Új iskolaév kezdetén gyakran szembetalálkozunk ezzel a kérdéssel: melyik a jó döntés? Magyarul, anyanyelvén tanuljon a gyerek, vagy pedig államnyelven, mert majd úgy, 'érvényesül' jobban?

Az anyanyelvi oktatás ellenérvei lassan már olyan közhelyekké váltak, amelyeket sokan gondolkodás nélkül hangoztatnak. Az a polgár, aki modernül ma nem magyarnak vagy szlováknak, hanem 'európainak' vallja magát, ezzel is hangsúlyozva, hogy az új Európában ilyen jelentéktelen részletek, mint a nemzetek és nemzetiségek különbségei a korszellemmel haladó embernek nem számítanak, gyakran mégis ellenzi gyermeke anyanyelvi oktatását, ellentmondva ezzel saját eszméinek és hangoztatott meggyőződésének. Egyetlen célja, hogy a gyerek érvényesüljön.

Mit jelent, érvényesülni? Uralkodni, győzedelmeskedni, túlélni. Van, aki ezt jobb kiindulási alapnak tartja az életben, amelyet nyelv- és nemzetváltás útján érhet el.

„Az anyanyelv érzelmi nyelv, amely biztonságot nyújt az embernek. A biztonság életszükséglet. Fontos, hogy a gyermek iskolai adaptációját a tanító néni biztató, bátorító szavai kísérjék úgy, ahogyan ezt eddig az édesanyjától hallotta.” (Stredl Terézia: Az anyanyelvi oktatás fontosságáról)

Visszatérő tapasztalat, hogy a vidám, kiegyensúlyozott gyermek, aki hirtelen idegen környezetbe kerül, számára ismert, bár mégis idegen nyelven kényszerül tanulni, két nyelven tanul gondolkodni, az visszahúzó, értékeiben, csa-

ládjában és önmagában kételkedő emberré válik. Gyermekkora élményei a kétség árnyékába kerülnek, s a világa összetörik. Amikor egy gyermek világa omlik össze, az nem részleteiben megy végbe, és nem csendes, ott minden megmozog, és összedől. Szakmai nyelven úgy is szokták ezt mondani, hogy neurotikus zavarba kerül a gyermek. Bizonytalanra válik számára, honnan indult és hova tartozik. „Csak anyanyelvemen lehetek igazán én.” (Kosztolányi Dezső)

ember nemcsak szóban, de lelkében is érzi Márai szavait:

„Otthon vagy? Hol vagy 'otthon'? Csak a nyelvben. Minden más fonák, zavaros, homályos. Mint egy barokk képen -arany keretben, idegen vagy és magános.”

Ott magyarnak lenni, magyar közönséghez és református gyülekezetéhez tartozni nem döntés kérdése, hanem a fennmaradásé. Amikor minden kötelék lassan elszakad a hazával, nem marad más, mint a közös anyanyelv, amely

Szováta

Én úgy érzem, nem a gyermek érdekében történik az idegen nyelvű iskolába való beiratás. Sokkal inkább abból a történelmi meghasonlottságból ered, amely 1944 óta folyamatosan tart, bomlasztja a nemzeti hova- és összetartozásunkat, már akkor reakciónak, sovínisztának itélve azt, aki anyanyelvét művelte, illetve megtartani kívánta (Déry Tibor).

Külföldön járva két fontos dolog döbentett meg: egyrészt, minden ki-sebbségi nemzet saját anyanyelvű oktatási intézményeibe járathatja gyermekét, anélkül, hogy ezen bárki megütközne. Másrészt pedig, ott, a távolban, ahol az

összeköt, reményt ad, hogy az embernek legyen ereje tovább folytatni.

Oly sok támadás éri azokat a szülőket, akik „végváron” élnek, és fontosnak tartják az anyanyelvi oktatást. Furcsa tekintetekkel és nehezen leplezett rosszindulattal is szembe kell nézniük, minduntalan szembetalálkozva azzal a kérdéssel, hogy miért nem jó a szlovák iskola, szlovák állampolgárok vagyunk stb.? Sajnos, még mindig ellenségként kezelik azt az embert, aki Európában megpróbál „európaiul” gondolkodni, és gyermekét felelőssége teljes tudatában anyanyelvén tanítatva elindítani az

életben.

Keresztyén emberként azonban nem mellékes az a kérdés, hogy az a kisebbségi nemzet, amelyben itt élek, amelyben mindig otthonra találok, miért nem elég, és miért nem jó? *“Vedd el a nemzet nyelvét, s a nemzet megszűnt az lenni, ami volt: nyom nélkül elenyészik, beleolvad, belehal az őt környező népek tengerébe.”* (Tolnai Vilmos)

Ha hisszük, hogy Krisztus bennünket is befogadott az Ő kegyelmébe és szeretetébe, minden nemzet felé kinyújtva kezét, anélkül hogy egybeolvasztani

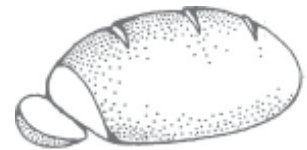
akarta volna őket, akkor miért nem alkalmazzuk ezt a bibliai igazságot a saját életünkre nézve? Pál apostol missziói útjairól olvashatunk ezekben a hetekben a vezérfonal szerint, s ő maga az ékes példája annak, hogy sok vidéken megfordult, az általa alapított gyülekezetekben több nemzet képviselői is találkoztak, és ő leveleiben mindig az egymás nemzete, kultúrája iránti tiszteletre intette, tanította a keresztyéneket. Ő ebben látta az egységes megmaradás lehetőségét, amit Krisztus által megértett: nem az a kérdés, hogy ’kik a szüleid?’, ’honnan jöttél?’, ’a

te nemzeted értékelenebb az enyémmél?’, hanem a kérdés az, hogy *hisszük-e a Krisztust*. Mert ha igen, akkor tudjuk, hogy a nemzeti önazonosság-tudat az nem lázítás, uszítás, erőfitogtatás, hanem a kölcsönös tiszteletnek megvalósítása. A nagykorúság nem a korral vagy gyermekek világra hozásával érkezik el. Nagykorúvá akkor válunk, amikor saját gyökereinket, hagyományainkat, anyanyelvünket olyan erősnek, gazdagnak és áldottnak tartjuk, hogy azokat a jövőendő nemzedék szívébe is átlántsátjuk.

Györky Sz.

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jób könyve 2. része 1-13. verse

Az ismétlődő helyszín – amelyre már nem Krisztus Egyszülött Fiú-i mivoltában kételkedve nézünk – alkalmat ad arra a kitérőre, amelyet Krisztus Urunk kijelentését felidézve tehetünk meg. A gazdag ifjú (Márk ev. 10:17-22) történetének végén a megdöbben tanítványoknak mondja ezt a kijelentést Jézus a 27. versben: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.”

E kijelentés alapján tehát annak is van csekélyke esélye, hogy az ÚR maga elé engedi a Sátánt. Azt azonban itt is látnunk kell, hogy nem egyenrangú felek találkoznak, hanem az ÚR kérdez, (számon kér), a megjelentek pedig (bizonyal) beszámolnak elvégzett feladataikról... Jelen esetben viszont „a Sátán nem számol be, arról, hogy mit végzett. Az Úr maga állapítja meg, hogy Jób kiállotta a próbát, még mindig erősen áll feddhetetlenségében, tehát a Sátán „ok nélkül” ingerelte fel őt ellene. A Sátán azonban nem ismeri el vereségét: Jóbót személyében kell megtámadni, betegséggel kell sújtani, majd akkor megátkozta az Istent. Erre az Úr ismét kezébe adja Jóbót azzal a megszorítással, hogy életét nem veheti el.” (Jubileumi kommentár)

Talán e ponton érzí úgy az ember, hogy Isten meglegelhetné a Sátán próbálkozásait, s akár Jób gyermekei elpusztításáért is elúzhatná, vagy akár meg is ölhetné a Sátánt. Hiszen életünk során legalább egyszer eszünkbe jut, miért is engedi még a Gonosz munkálkodását Isten? De azt már nem tudjuk megmondani, milyen lenne a Sátán nélküli világ?! Vagy milyenek lennének benne mi?! Azt viszont nem feledhetjük el, hogy Isten a

„ne ölj” parancsolatot nem véletlenül mondja ki, s nem csak nekünk tiltja azt meg, de mennyei világára is vonatkoztatja. (Mennyei lények haláláról nem ad hírt a Biblia a Jelenések könyvéig). A földi életet a mulandóság alá vetette az ÚR büntetése, de a mennyei országban még a lázadást is csak száműzetéssel bünteti, mert Ő határt tud szabni a Gonoszknak. Isten mennyei teremtményeivel is kegyelmes és türelmes. Ő értékeli legjobban az életet, mert igazi értékét Teremtőként nála jobban senki sem ismerheti. Viszont nála is lesz halálbüntetés a Jelenések könyve szerint. De csak ha véget ér a kegyelmi idő. Akkor pusztulni fog a Sátán is.

Ha viszont ilyen érték az élet az ÚR előtt, miért adta oda a Sátánnak (halálnak) Jób „ártatlan” gyermekeit? Bizony sokszor szokott ilyen, vagy hasonló kérdést feltenni az ember. E kérdésre az olvasott történetből feleletet nyerhetünk. Nem a gyermekek félik az Urat, nem magukért mutatnak be áldozatot, hanem Jób teszi meg helyettük. „A gyermekem hajnalban jött haza a diszkóból, de én imádkozok érte is a templomban...” Lesz ennek a gyermeknek személyes hite? Inkább nem, mint igen. S meddig imádkozhat a szülő gyermekéért? Csak míg megtartja őt az Isten. Tovább nem. Ha pedig a gyermek azt csinálja, amihez kedve van, Isten miért ne tehetné azt, különösen, ha azt látja, hogy semmibe veszi Őt is, meg a tőle kapott életet is, meg az érte imádkozó szülőt is?! S talán a szülő is már inkább magáért imádkozhat, hogy nem tudta átadni a legértékesebb örökségét gyermekének, a hitet. Nincs senki, akit ártatlanul büntet az ÚR, saját Fiát kivéve. Nem feledhetjük végül azt sem, hogy Isten mindenkit újra fel tud

támasztani. Viszont itt vagyunk mi. Fegyverekkel öljük egymást, vegyszerekkel gyilkoljuk magunkat, az ÚR adta százhusz évet a sok milliárd közül alig valaki éri el, de közben kiállunk a halálbüntetés eltörlése mellett, hogy éljen a gyilkos élete végéig kulturált körülmények között, miközben Afrikában gyermekek halnak éhen... Nem inkább magunknak kellene kérdéseket feltenni az ÚR vádolása helyett? De jelenünk zürzavarából térjünk vissza Jób sorsához, talán az jobban megérthető.

„A negyedik versben a szerző egy közmondást ad a Sátán szájába, melynek eredete a beduinok által űzött csekereskedelemben keresendő, melyben az állatbőr a pénz szerepét játszhatta. A mondást az összefüggésből lehet megérteni: Jób ugyan mindenét elvesztette, de még mindig megéri neki, hogy istenfélő legyen, mert még van veszteni valója, hiszen az embernek a legdrágább kincs az élete. Ám ha „csontjában” veri meg őt az ÚR, biztosan megtagadja Őt. (A régiek szerint a betegség a csontban székél vö. Jer. Sir 1:13; Zsolt 32:3 stb).

Jób betegsége undok fekély, rosszindulatú daganat, héberül sihón. Rokonságban van az arab szahuna igével a. m. forrónak, gyulladásban levőnek lenni. A szóban forgó betegséget általában elephantiázisnak vagy gumós leprának tartják. A betegség következtében a végtagok megdagadnak, a bőr megfeketedik s olyan színű lesz, mint az elefánté. Pontos diagnózisra azonban nincs szükség, lehet, hogy maga a szerző sem gondolt konkrét betegségre. A betegség szimptomáit a Jób könyve több helyen is említi 6:4; 7:5; 19:17; 30:17.

A hamuban ülés a gyász jele, de az is lehet, hogy itt az arab falvak és városok peremén ma is látható szemétlerakó hely, trágyarakás - mazbala - forog szóban. Mivel a hulladékot elégetik s a hamutömegek szilárd rétegekké keményednek, a mazbala az idők folyamán valóságos dombbá alakul. Ide voltak kirakva, mintegy elkülönítőbe, az undok fertőző betegségekben szenvedők.

Augustinus az ördög segítő társának nevezi Jób feleségét, aki úgy kísértette rosszra férjét, mint Éva Ádámot. A kérdésfeltevés arra szolgál, hogy Jób jellemének páratlanságát még jobban kiemelje a szerző. Jób elveti feleségének sugalmazását, melyet az talán nem is rossz szándékkal, hanem csak a helyzet okozta stressz hatása alatt mondott. Jób felesége, látva férjének kilátástalan állapotát, arra szólítja fel őt, hogy mondjon búcsút Istennek, fordítson neki hátat, adja fel hitét, (dobja el életét), hiszen úgysem várhat már tőle semmit. Akármelyik értelemben fogjuk fel az asszony megnyilatkozását, az mindenképpen kísértést jelentett Jób számára, amelyet ő határozottan visszautasít.

Hosszabb időnek kellett eltelnie, míg Jób barátaihoz eljutott a hír és ők megszervezték a közös részvéltáogatást. De Jób arca a felismerhetetlenségig el volt torzulva, ezért nem ismerik meg. Nem mertek a közelébe menni, féltek a betegségétől. Mikor mégis felismerik az előttük levő emberroncsban barátjukat, hangosan sírva fakadnak és port szórnak a fejükre - ami a gyásznak a jele, de a bánkódásnak is. A hétnapos hallgatás a drámai hatás fokozására szolgáló írói eszköz. Ezt a csendet fogja Jób megtörni". (Jubileumi kommentár)

Ima: Mindenható szent Istenünk, Mennyei kegyelmes Atyánk a Jézus Krisztus által! Megtartó szeretetedért hálát adva, áldásaidat megköszönve kérünk, segíts abban minket, hogy szüntelenül megérthessük akaratomat, hogy mindenből kiolvassuk útmutatásodat. Add, hogy el tudjuk fogadni ne csak a jót, de a rosszat is. Segíts minket, hogy akaratom szerint formálhassuk életünket, s egyre buzgóbban engedelmeskedjünk felséges végzéseidnek. Áldj meg bennünket a szeretet lelkével hajlékunkban, családjunkban, egyházunkban, községünkben, országunkban, nemzetünkben és országodban. Fiadért kérünk: Ámen.

- id. f. -

SZERETETNAPTÁR 2012

Szeretettel hívjuk fel a lelképásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok figyelmét, hogy gyülekezeti tudósításaikkal, fényképekkel teljesebbé tehetik egyházi életünk naptári összefoglalóját. A beszámolókat szerkesztőségünk E-mail címére, a

csoma@copusnet.net, vagy postai címére **Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Draňov 216** küldhetik **SZEPTEMBER végéig**.

Előre is köszönjük segítségüket.

Továbbá tudatjuk kedves olvasóinkkal, hogy a szeretetnaptár 2012-es kiadása már rendelhető szerkesztőségünk címén, változatlan áron.

Csoma László

BIBLIAOLVASÓ u e z é r f a n a l

1.	Sz.	Péld 16,21-33	ApCsel 25,13-21
2.	V.	Péld 17, 1-14	ApCsel 25,22-26
3.	H.	Péld 17,15-28	ApCsel 26, 1-8
4.	K.	Péld 18	ApCsel 26, 9-18
5.	Sz.	Péld 19, 1-19	ApCsel 26,19-26
6.	Cs.	Péld 19,20-29	ApCsel 26,27-32
7.	P.	Péld 20, 1-16	ApCsel 27, 1-8
8.	Sz.	Péld 20,17-30	ApCsel 27, 9-18
9.	V.	Péld 21, 1-15	ApCsel 27,19-26
10.	H.	Péld 21,16-31	ApCsel 27,27-38
11.	K.	Péld 22, 1-16	ApCsel 27,39-44
12.	Sz.	Péld 22,17-29	ApCsel 28, 1-6
13.	Cs.	Péld 23, 1-18	ApCsel 28, 7-10
14.	P.	Péld 23,19-35	ApCsel 28,11-15
15.	Sz.	Péld 24, 1-14	ApCsel 28,16-22
16.	V.	Péld 24,15-34	ApCsel 28,23-31
17.	H.	Péld 25, 1-13	Kolossé 1, 1-8
18.	K.	Péld 25,14-28	Kol 1, 9-14
19.	Sz.	Péld 26, 1-12	Kol 1,15-20
20.	Cs.	Péld 26,13-28	Kol 1,21-23
21.	P.	Péld 27, 1-10	Kol 1,24-29
22.	Sz.	Péld 27,11-28	Kol 2, 1-7
23.	V.	Péld 28, 1-16	Kol 2, 8-15
24.	H.	Péld 28,17-28	Kol 2,16-23
25.	K.	Péld 29, 1-14	Kol 3, 1-4
26.	Sz.	Péld 29,15-27	Kol 3, 5-11
27.	Cs.	Péld 30, 1-9	Kol 3,12-17
28.	P.	Péld 30,10-23	Kol 3,18-25
29.	Sz.	Péld 30,24-33	Kol 4, 1-6
30.	V.	Péld 31, 1-9	Kol 4, 7-13
31.	H.	Péld 31,10-31	Kol 4,14-18

O
K
T
Ó
B
E
R

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Ünnepi istentisztelet és keresztelő az afganisztáni Camp Pannoniában

Az újkönyérét való hálaadás jegyében ünnepi istentiszteletet tartottak az afganisztáni Camp Pannonia katonai táborban, ahol három katona keresztelkedett meg és tett hitvallást a Jézus Krisztusba vetett hitéről, s arról a szándékukról, hogy hozzá és az anyaszentegyházhoz kívánnak tartozni.

„A katonai istentiszteleten a résztvevők egyfelől megemlékeztek a magyar államalapításról, hálát adtak az ezeregyszáz éves nemzetünkért és országunkért, másfelől a régi szokás szerint ezekben a napokban adunk hálát az új kenyérért is, a befejezett aratásért, a beérett gabonáért, amit az eleink „életnek” neveztek. Távol a hazától különös erővel hatott az úrasztalán elhelyezett afgán kovásztalan kenyér, a „nan”, magyar nemzeti színű szalaggal átkötve. Közeledvén a misszió végéhez, hálát adtunk Istennek az ő megtartó kegyelméért, amellyel megőrzött és megtartott minket ezen az úton, illetve megemlékeztünk elhunyt bajtársainkról, s Isten vigasztaló kegyelmét kértük a gyászoló hozzátartozóknak” – mondta el a tábor református lelkésze.

A lelkipásztor igehirdetésében Ezékiel próféta könyvének 33. részének 7. verse („Emberfia! Őrállóvá tettelek téged Izrael házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmezted őket az én nevemben!”) alapján az őrállói feladathoz hasonlította az egyháztagságot, s az újonnan megkereszteltek arra biztatta, hogy ilyen őrállói legyenek Jézus Krisztusnak, az anyaszentegyház „parancsnokának”. De ugyanilyen őrállásra van szükség az államalapítás ünnepén az országban és a nemzetben, illetve a mindennapi honvédelmi feladatokban és a katonai szolgálatban, tette hozzá. A keresztelőt és konfirmációt követően az összetartozást az úrvacsora sákramentumával pecsételték meg, amiben először részesedtek a most megkereszteltek is.

Az istentisztelet végén a tábori lelkész visszatekintve az elmúlt fél évre, röviden summázta a katona gyülekezet életét. Beszámolójában elmondta, hogy a misszió alatt összesen 45 igehirdetési szolgálata volt, ebből 25 úrnapi és ünnepi istentiszteleten, a többi konvojok indításánál, megemlékezéseken illetve emlékművek állításánál hangzott el. Az úrvacsorai közösségben négy alkalommal voltak együtt, három katona keresztelkedett meg és konfirmált. Sajnos háromszor kellett koporsó mellett megállni. 48 alkalommal folytatott lelkigondozói beszélgetést, 6-szor csoportosan, míg 42-szer egyénileg. A Református Egyház, a Magyar Református Szeretetszolgálat és a Dorcas Aid Hungary jóvoltából a művelési területre kijuttatott mintegy 1,2 tonna humanitárius segélyanyagot maradéktalanul kiosztották a rászorulóknak. A hazatérést követően a missziós kontingensből három katona kéri majd házasságkötésének megáldását. „Együtt, közösen szolgálhattunk, legyen ezért dicsőség a Seregek Urának!”
Forrás: www.taborilelkesz.hu

Ötven éve épült meg a “gonoszság szimbóluma”

A berlini fal évfordulója kapcsán a Német Protestáns Egyháznak a fal lebontásában játszott szerepéről is megemlékezett Frank Otfried July württembergi püspök.

A Württembergi Tartományi Egyház püspöke, Frank Otfried July szerint a berlini fal nem volt más, mint a határtalan gonoszság szimbóluma, jelképe. A Lutheránus Világszövetség alelnöke annak kapcsán beszélt erről, augusztus 13-án volt ötven éve, hogy az egykori NDK vezetői fallal szeltek ketté Berlint.

A protestantnews.eu honlap írása szerint Frank Otfried July megemlékezett arról, az egyház által betöltött fontos szerepről, amellyel hozzájárult a berlini fal ledöntéséhez. Annak ellenére, hogy a fal a gonosz építménye volt, sok egyházi közösségnek sikerült a falat átjárhatóvá tenni, vélte az egyházvezető.

A Kelet és Nyugat közötti, gyakran nehézségekkel terhelt egyházi kapcsolatok ugyanis hozzájárultak ahhoz, hogy az emberek nem maradtak meg az elszigeteltségben. „A Stasi által mindig kritikusan szemlélt Zsoltár valósággá vált: 'Az Úr segítségével falak átugrására is képes az ember'” – tette hozzá befejezésül a tartományi püspök.

A német fővárost, Berlint 1961. augusztus 13. óta szelte ketté a hírhedt, a hidegháború talán legfőbb tárgyi jelképévé vált fal. Az NDK vezetői úgy döntöttek, hogy meg akarják akadályozni a kommunista német állam lakosságának feltartóztathatatlan Nyugatra menekülését.

Ezért augusztus 13-ra virradóra szögesdróthálóval, illetve kezdetleges téglafallal vették körül a Berlin három másik megszállási övezete (amerikai, brit, francia) által alkotott Nyugat-Berlint. A gyakorlatilag áthághatatlan határőrzeti rendszer a következő hónapokban, években épült ki. A fal 1989. november 9. éjszakáján, gyors és vértelen forradalommal omlott le. Reformatus.hu

Üzenet szülőknek és nagyszülőknek

Szeptemberben ismét megnyílnak az iskolák kapui, s református gyermekeink számára a hitoktatás alkalmi is megkezdődnek. Ahhoz, hogy ne csak egy tanórát látogassanak nagy szükség van a szülők és nagyszülők közös szolgálatára. Ezt a szolgálatot segítik ajánlott kiadványaink.

„Jézushoz jöjjetek” című kiadványunk azokat az imádságokat tartalmazza, amelyek kisgyermekként, de felnőtt református keresztyénként is református hitvallásunk alaptételeivel, Arany ABC-vel és hitvalló versekkel segítik a keresztyén élet mindennapjait. Áldott ajándék gyermekeknek és fiataloknak egyaránt, s egyben segíti a fiatal szülőket gyermekeikkel együtt imádkozni.

Ára 3,50 Euro

Bibliai történetek gyerekeknek

- a Biblia legfontosabb történeteit tartalmazza ez a kiadván. A gyerekszámára nagyba segíti a történetek elsajátítását.
Ára 3,30 Euro

Te taníts engem (hittankönyv 12 éven felülieknek)

Ára 1,60 Euro

Az első képes Bibliám magyar és angol nyelven (8 éves korig)

Ára 8,40 Euro

KIS KÁTÉ - konfirmációi előkészítéshez

Ára 1,- Euro

A kiadványokat megrendelhetik Szerkesztőségünk címén:

Református Lelkészi Hivatal, 076 74 Draňov-Deregyő 216

E-mail: csomalaszlo@centrum.sk, csoma@copusnet.net

In memoriam

Állt a sír előtt. Harminchárom éve, hogy minden évfordulón kijön Hozzá. Miközben vízbe rakta a virágokat, az emlékek szilipertőre árként szakadtak fel a szívéből.

-Istenem, már harminchárom esztendeje - gondolta, s mégis olyan elevenen élt benne a tragédia minden mozzanata, mintha csak tegnap történt volna...

A katonai kórház szigorú, fegyelmet parancsoló urológus főorvosa visszavonhatatlan tényként közölte az egyetlen gyermek aggódó szüleiével a diagnózist: menthetetlen. A vesék életfunkciója eddig tartott. De, mert átérezte a szülők mérhetetlen fájdalmát, reményvesztettségét, hozzátette, hogy mindent elkövetnek, ami orvosilag lehetséges. A dialízis sokat segíthet, meg aztán, csodák mindig történhetnek...

Ő szinte belekapaszkodott az említett csoda lehetőségébe. Pestre kellett utaznia egy hétre. Azon a reggelen indult, mikor a beteget ismét kórházba kellett szállítani. Nagyon megijedt, mert az orvosok azt mondták, még egy roszsullétet nem élne túl. Mindig erős hitben élt, amit a legnehezebb időkben is megőrzött. Pesten is minden reggel egy közeli templomban kezdte a napot. Megszállottan imádkozott a fiú gyógyulásáért, segítségért, könyörületért esedezve a Mindenhatóhoz. És egész héten nem jött a rettegett, hazaszólító távirat. Meg volt győződve: a csoda bekövetkezett.

Vasárnap este ért haza. A beteg még élt, de másnap reggel a halál örökre le-

zárta szemét. Máig hiszi: őt várta.

Különös kapcsolat volt az övék: -bár csak rokonok voltak, szinte testvéri. Egykék voltak mindketten, talán azért is ragaszkodtak annyira egymáshoz. Fél-szavakból, tekintetekből is értettek. Hét évvel volt idősebb, de a fiú ugyanannyival érettebb. Nagyfokú tudás -és érdeklődési vágy, cselekedeteiben kitartás jellemezte. A Pozsonyi Comenius Egyetem geográfiai szakán végzett. Július elején volt a diplomaosztás, s a következő év augusztusában már temették. Ígéretes élet-pályát tört meg a halál. Azóta is sokszor elképzelte, mire vihette volna az életben. Terveit ismerve, biztosan tudja, munkájával az emberek javát szolgálta volna. Élete utolsó órájaig ambiciózus volt és megőrizte optimizmusát. Zokszó nélkül tűrte betegsége megpróbáltatásait, pedig a gyakori dialíziseket szervezte egyre nehezebben viselte. Könnyörtelen, emberpróbáló napok voltak ezek, mégsem adta fel, nem roppant össze. Állandóan tervezett, határozott jövőképe volt. Ezen később sokat töprengett, vajon sejtette-e az igazságot, vagy ő is reménykedett?

Most is elevenen él benne a fájdalom, a csalódás, amit elvesztésekor érzett. Nem tudta felfogni, nem akarta elfogadni a történeteket. Akkoriban a legkegyetlenebbek az éjszakai voltak. A gondolatok vadul törtek rá, keserű kérdések gyötörték: - miért? - miért ő? - melyekre nem talált magyarázatot.

A temetésen döbbsent rá, mennyire

megváltozott. Valami megpattant benne. Egész lényé különös belső feszültségbe, kópáncélba merevedett. Meghasonlott Istennel, a világgal, magába fojtva a bánatot, a reményt, az enyhülést hozó könnyeket.

A fájdalmas esemény után néhány hónappal később váratlanul ő is megbetegedett. Egy teljesen véletlenszerű vizsgálat során daganatot diagnosztizáltak nála. A főorvos azonnali műtétet javasolt. A sürgősség miatt szövettani vizsgálatra is csak utólag kerülhetett sor. Kérdésére, hogy mennyi ideig élhet még, az orvos azt felelte: ha rosszindulatú, legfeljebb négy hónapig. Nagyon megdöbbsent! Első gondolata Isten volt. De aztán, drága halottjára emlékezve, konok daccal úgy döntött, magának nem kéri a segítségét.

Meglepetésére valami olyan belső erő töltötte el, hogy ő volt az, aki vigasztalni tudta kis családja elkeseredett tagjait. Csak később értette meg, hogy Istentől kapta az erőt, aki kérés nélkül is visszaadta egészségét. Tudatosította, hogy mindig az Úr dönt az ember sorsáról. Nem kell kérni, követelni, perelni vele, számonkérés helyett imáinkba kell foglalnunk a nevét, mert csak Ő tudhatja mivégre vagyunk a világon...

Hitében megerősödve azóta is dicséri a Mindenhatót, hálát adva kegyelméért, melyben naponta részesíti.

„Mind jó, amit Isten tészen, Mindörökké ezt vallom.” 272. zsolt.

Kissné Békési Júlia

A Tanulmányi Központ hírei

Honismereti és angolnyelv tábort Deregnőn

Az Ószövetségben gyakran olvashatjuk, hogy Isten előtt sohasem a nagy számok, hanem a tiszta szív, az alázatos lélek volt fontos. Egy év kihagyás után ismét volt honismereti és angol nyelv tábort a Református Tanulmányi Központban, s a 12. alkalom nem a nagy számok tábora volt. De nem is ez volt a lényeg, hanem az, hogy akik itt voltak, azok azzal foglalkozzanak, ami a tábort célja, Felvidék keleti régiójának jobb megismerése, s a nyelvtudás gyarapítása. Ebből a szempontból hálát adhatunk Istennek, mert majd minden gyerek kiválóan

megértette, lehet szórakozva tanulni. Külön színeztette

megértette, lehet szórakozva tanulni. Külön színeztette volt az együtt töltött napoknak a Mézes ikertestvérek zongora játéka, így esténként, mielőtt megbeszéltük volna a napi eseményeket, igazi művészi élményben volt részünk. Nagyráska állatparkjában még az eső sem tudta elvenni a csapat kedvét a lovaglástól, az állatok megismerésétől. Füzér várának, pedig senki sem tudott ellenállni. A kirándulás napján külön kegyelmi ajándékot kapott a kis csapat. Az időjárás előrejelzés szerint eső és hideg volt várható. A reggeli áhitat imádságaiban kértük a Mindenhatót, hogy tervezett útvonalunkat megvalósíthassuk. S egész nap azt láthattuk, hogy vagy előttünk, vagy utánunk zuhogó eső vonult el, de ott ahol mi voltunk soha nem esett az eső. Látható kegyelem, megtapasztalt gondviselés. Legyen áldott érte az Úr neve.

CsA

Lelkészkonferencia Deregnőn

Két évtizedes hagyományra tekint vissza a nyári lelkészkonferencia, amelyet a Kárpát-medence magyar református lelkészei számára szervez a Magyar Református Lelkészek Egyesülete. Ebben az évben Deregnő adott otthont 2011. augusztus 1-4-én a

találkozóznak, amelyen kitűnő előadások hangzottak el, s egy félnapos kirándulás keretében Bárfa történelmi nevezetességeivel és Zboró-Makovica várával ismerkedhettek meg a résztvevők. Dr. Papp Vilmos: Hit-Politika-Egyház című előadása egy olyan területet, amelyen nem egyszerű eligazodni. Egyesek nem értik az összefüggéseket, mások vagy politikai tényezőként tekintenek az egyházra, vagy épp ellenkezőleg, azt szeretnék, ha a hívő ember távol maradna a politikától. Az igei válaszokkal ismertette meg az előadó. Dr. Csohány János a Rákóczi család nagyjairól tartott történelmi előadást. Géresi Róbert egyházunk szolgálatának örömeit és problémás kérdéseit ismertette meg hallgatóival. Tökécski László nagy hatású történelmi és társadalompolitikai előadását követően hosszas beszélgetés alakult ki a résztvevők között. A záró napon

a résztvevők a lelkészi szolgálat és a lelkészegyesületi közösség kérdéseit boncolgatták. A lelkészi összetartás problémái egyértelműen megmutakoztak a hozzászólásokban is. A szervezésben mutatkozó komoly hiányosságok, az 1990-es évek szellemi irányvonalának egyoldalúsága azt eredményezte, hogy voltak nyári konferenciák, ahol 20-30 résztvevő volt csak jelen. Ebben az évben javulás mutatkozott (50 résztvevő), de ez inkább a felvidéki szervezet megújulásának a jele, hisz Erdélyből egy, Partiumból két képviselő volt jelen, míg Vajdaság, Horvátország, Kárpátalja lelkészei közül senki nem vett részt az alkalmon. Ha ezeket a figyelmeztető jeleket nem veszi komolyan a Választmány, úgy nyugdíjas klubként egy ideig még létezhet az egyesület, de számolnia kell a teljes leépüléssel.

Csoma László

Holland pedagógusokkal Felvidéken

Hosszú tervezést követően 2011. augusztus 10-én érkezett Budapestre, majd onnan Eger érintésével Deregnőre az a holland pedagógus csoport, amelyik pár nap leforgása alatt szeretett volna megismerkedni a Kárpát-medence észak-keleti területeinek fontosabb nevezetességeivel. Az érkezés napján Budapesttel és Eger nevezetességeit láthatta a csoport, majd a Deregnőn töltött éjszakát követően Kassa, Szepes vára, Lőcse és Szepes-szombat következett. A következő napon a Csorba-tó, Kézsmárk, Ólubló és Bártfa nevezetességeit nézhették meg a vendégek, akik között volt, aki meglepetésének adott hangot, hogy itt ilyen nagyszerű kulturális emlékek találhatók.

Ahogy említette, soha nem gondolta, hogy ezeken a területeken ilyen gazdag történelmi múlttal találkozik. Bizony, sokan úgy hiszik Európa nyugati részén, hogy itt valami középkori állapotok uralkodnak. Az utolsó előtti napon fálvaink és gyülekezeteink helyzetével ismerkedtek a vendégek. Felkeresték a romák által lakott falurészt Deregnőn, majd Ungpálóc fő utcájának roma házait tekintették meg. Dobóruszka, Nagyszelmenc és Szentés érintésével Borsiban, a Rákóczi kastélyt látogattuk meg. Szőlőski borkóstolóval, majd Királyhelmeceen a Csonka-vár alatt kellemes vacsorával ért véget a nap. Hála legyen a Mindenhatónak, hogy vendégeinket megismertethettük Felvidék nevezetességeivel. Hitünk, magyarságunk megvallásával bizonyosságot tehattünk létünkötől és szolgálatunkról.

CsL

Azok vagyunk, akik lehetnénk?

Balatonfenyves adott otthont a Kárpát-medencei Magyar Református Fialok IV. Találkozójának

Ebben az évben negyedszer került megrendezésre a Balatonfenyvesi Református Gyermekek és Ifjúsági Üdülőben a Kárpát-medencei Magyar Református Fialok Találkozója, melyen idén is képviseltette magát Kárpátalja, Partium, Vajdaság, Horvátország, Dunántúl és a Felvidék, s amit az ifjak maguk között már csak Kárpát-medencei Ifítáborként, vagy - pl. a Felvidéken - egyszerűen csak „Magyar Tábort”-ként, vagy „Református Tábort”-ként emlegetnek.

Az elmúlt esztendőket egyes tapasztalatai nyomán kis szorongással vágtunk neki az augusztus első hetében megrendezett tábornak... Vajon idén is lesznek problémáink? Tudunk-e újat mondani a ránk bízott fiataloknak? Le tudjuk-e küzdeni sokféleségünkötől adódó, olykor markáns különbségeket? Képesek vagyunk-e arra, hogy programjainkkal kínáljunk egy olyan többletet, hogy ne vágyódjanak a táborlakók a Balatoni éjszaka csábító sokszínűsége után?...

E cikket a táborot követő héten írom, s el kell ismerjem a kedves Olvasók előtt: emberileg nem lehetséges közel 200 nagyon különböző gyökerű és világlátású tinédzser fiatal „lekötni” egy héten keresztül. Legyenek bármilyen jó programok, legyen ezek mögött bármily sok jó ötlet, szervezés, gondolkodás, álljon rendelkezésünkre bármennyi pénz a tábor megvalósításához - ezek segíthetnek, de önmagukban nem elegendő ahhoz, hogy egy olyan hetet tölthessünk együtt szerte a Kárpát-Medencéből, amire utólag mindenki a meghatottságtól könnyes szemmel emlékezik. Ami minden évben „többletet ad”, az mindig Isten Szentlelke,

aki képessé tesz bennünket arra, hogy sokszor erőtlen, gyarló, vagy éppen tapasztalatlan önmagunkat teljességében „odategyük”, odaszánjuk Isten ügyére, hogy Ő mutasson utat, Ő beszéljen általunk, Ő „hozza össze” ezt a sokféle, sok esetben sérült lelkű vagy öntudatú fiataltságot - és igen, az ifjak vezetőit is egy szeretetközösségbe, egy héten keresztül.

Még nem volt olyan hét, ami után nyugodt lélekkel elmondhattuk volna, hogy többnyire minden úgy sikerült, ahogy szerettük volna. Egészen az ideig augusztusig. Ebben az évben olyan csodát élhettünk át, ami leginkább ebben a két egyszerű szóban fejezhető ki: EGYEK VAGYUNK. S ez nem azt jelenti, hogy minden problémát leküzdöttünk, vagy mindenben egyet értettünk, de azt mindenképpen, hogy felismertük a Másikban is a Jézushoz tartozót. Ennél pedig nem lehet több és jobb célja ennek a Találkozóknak. Azt megtapasztalni, hogy képesek vagyunk akár önmagunkat is félretenni azért, hogy ne én, hanem Jézus irányítson, sokszor nagyon nehéz, de ezáltal olyan áldásokban lehet részünk, amelyek a következő akadály leküzdésében is segítenek.

Idén Találkozóknak heti témája a következő volt: „Azok vagyunk, akik lehetnénk?” Jézus szavaira (Mt 5, 13-16) épültek áhítataink, közös foglalkozásaink, s a velünk levő lelkészek, valamint meghívott vendégeink is segítettek abban, hogy elmélyülhessünk Krisztus tanításának lényegében. Megtisztelt bennünket jelenlétével Dr. Köntös László püspök-helyettes, akinek kezdő áhítata, s annak

fiatalos, magával ragadó stílusa nagyon sok résztvevőben oldott fel belső görcsöket, feszültségeket. A hét minden napján velünk volt táborvezetőként Bellai Zoltán püspöki főtanácsos, aki annak idején „megálmodta” ezt a találkozót. Meghívott vendégünk volt Szászfalvi László államtitkár úr, akinek segítségével Találkozónk hathatós támogatáshoz jutott, valamint ifj. Tislér Géza, a vallási műsorok helyettes szerkesztője, és Mocsai Lajos, a Veszprém kézilabdacsapatának edzője is. Mindhárom előadó szemléletesen és tanulságosan beszélt arról, hogy milyen szolgálathoz állította az Úr Isten és hogy éli meg a „só és világosság” tanítványi létét.

Velünk volt az Úr öt dicséző énekléseinkben és elcsendesedésünkben, csoportos beszélgetéseinken, esti programjainkon, versengéseinkben, kirándulásainkon és szabadfoglalkozásainkon is. Idén először festette meg minden tábori csoport a Találkozó zászlaját, melyek sokatmondóak és nagyon szépek lettek. Ez a közös program is még jobban összekovácsolta a résztvevőket, s a már meglévőknél túl újabb barátságokkal gazdagított mindannyiunkat.

Végezetül pedig mi is beszélne szemléletesebben idei Találkozónkról, mint a népszerű közösségi portál profilja,

melyet a tábor követő napon hoztunk létre, hogy évközben se veszíthessük szem elől egymást. Az első nap végére tudomásom szerint 83 táborozó regisztrált le virtuális közösségünkben, a mai napon ez a szám 114 – és úgy érzem, leszünk még többen is! Az üzenőfalon olvasottak pedig még bennünket, szervezőket is elgondolkoztatnak, hiszen aki ide ír, az vállalja a barátai előtt is a meggyőződését, hitét – s ez nagyon nagy dolog a mai világban! Álljon itt végezetül hát néhány vélemény a Találkozók résztvevőitől:

- „Nagyon jó volt, vissza akarok menni” (9 fiatal, főként Kárpátaljáról és a Délvidékről...)

- „Kár, hogy nincs CD (amelyen rajt vannak ezek a dalok) vagy legalábbis nem tudok róla...” (Horváth-Lukics Martin, Kaposvár, Dunántúl)

- „Meghatározó hét volt az életemben... fantasztikusan éreztem magamat!” (Szalai Doris, nevelő, Felvidék, Zselíz)

- „Én mind a négy alkalommal ott voltam és fantasztikusan éreztem magam. Remélem, hogy jövőre is megyek! (Hosu Kitty, Zilah, Partium)

Istené legyen mindezért a dicsőség!

Révészné Bellai Csilla,
szervező lelkipásztor, Zselíz

Egyházmegyei kórustalálkozó volt Nagykaposon

Augusztus derekán került sor a nagykaposi református gyülekezet szervezésében az Ungi Református Egyházmegye első kórustalálkozójára, melyre meghívást kaptak a kárpátaljai ungi és a beregi egyházmegye énekcsoportjai is.

A találkozó istentisztelettel kezdődött, melyen Édes Árpád alistáli lelkipásztor, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Zenei Osztályának képviselője hirdette Isten igéjét. Az Apostolok Cselekedetei 14. fejezete alapján szólt az emberi kapcsolatok fontosságáról, a közösség erejéről, mely nem engedi, hogy a Diabolos /szétdobáló/ szétszórjon bennünket. Az ige üzenetét hangsúlyozva elmondta, egyik oldalon egyszer az istenítő, máskor követ dobáló tömeg van, amely csapong és mindig az éppen „aktuális igazsághoz áll”. A másik oldalon egy olyan közösség található, amely

mindig a helyén van, „körülvesz”, segít. Legnagyobb főpapunk, az Úr Jézus Krisztus eljött, hogy sorsközösséget vállaljon velünk és Isten gyermekeivé tegyen bennünket. A lelkipásztor kiemelte, hogy a hangok összevisszaságából is úgy lesz összhang, ha szépen elrendezve vannak egymás mellett, s ebben a harmóniában a teremtett ember Teremtőjéhez közelít. Így legyen nemzetünkkel is határon innen és túl, hogy egy testvéri közösségként éljünk egymás mellett és éljük meg együttlétünket - zárta gondolatait Édes Árpád

lelkipásztor.

Az ígéhirdetést követően Fazekas Lídia szavalata után Pándy Árpád a nagykaposi gyülekezet lelkipásztor röviden bemutatta a fellépő kórusokat. Az ungi egyházmegyéből a nagykaposi Cantabile kamarakórusnak és a református gyülekezet énekkarának tapsolhatott a közönség, valamint a Nagyráskai Református Énekkarnak. Kárpátaljáról a nagydobronyi Sofár együttes és az Újbátyui Református Énekkar fellépése színesítette a programot. A kórusok előadásában

ifjúsági énekeket, ébredési énekeket, kánonokat, többszólamú kórusműveket, zsoltárokat, dicséretet hangzottak el, de nem hiányzott a harmónium-, gitár-, hegedűkíséret és a dob sem. A kórusok bemutatkozása után Édes Árpád lelkipásztor kiértékelte a találkozót, minden résztvevőnek átadta a zenei osztály énekműveit tartalmazó ajándékcsomagját. A szervező gyülekezet lelkészétől mindenki emléklapot kapott. Mártha Géza esperes a találkozó végén örömet fejezte ki, hogy az Ungi Református Egyházmegyében is sor kerülhetett a kórustalálkozó megszervezésére. Templomi együttlét „Bár szétszakadva él az egyház” című énekkel, majd a Himmusszal fejeződött be. „Hisszük, hogy az ilyen szép alkalmak erősítik bennünk az összetartozást, a lelkesedést és erőt ad mindennapjainkhoz, hogy egymás hite által épülve folytathassuk munkánkat otthon, a gyülekezetben, ki-ki a maga helyén”

– **Barkó Zsuzsanna, Felvidék.ma**

Testvérgyülekezeti találkozó

2011. augusztus 28-án az az összehozásnak, testvéri ragaszkodásnak egy szép példáját élhette meg ipolysági gyülekezet. Ipolyság régen a Drégelypalánki egyházmegye, perőcsényi szóránnygyülekezete volt, az első világháború után e két helyiséget egy határ választotta el s bár közigazgatásilag szétvált a két gyülekezet, de a testvéri kapcsolatot azo-

ta is fenntartják és ápolják. Ez évben a perőcsényi Testvérek látogattak Ipolyságra, hogy közösen hallgassuk Isten igéjét, utána pedig a szeretetvendégség közösségében bátorítsuk és buzdítsuk egymást.

Az istentiszteleten Czuni Kenyeres József, perőcsényi lelkipásztor hirdette az igét. Igehirdetésében elmondta, azért van sok kemény szívű ember, mert nem értik az igét. És azért nem értik az Igét, mert sokan rosszul hirdetik azt. Olyan sok hamis információval lát el a világ,

annyira keverik az igazat a csalárd dolgokkal, hogy sokan már nem is tudják mi az igaz és mi nem. Mi van a Bibliában és mi nem. A világban az egyháznak kell bizonyoságtévőnek lenni. Nekünk kell átadni Isten üzenetét. Isten azt akarja, hogy közel legyünk hozzá, hogy megismerjük Őt és Ő kinyilatkoztatja akaratát. Isten közelivé tud lenni egy pillanat alatt. A távol lévőknek is közelivé akar lenni. Közeledjete Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok. Azok akik most távol vannak az egyháztól, egykor ők is oda fognak állni Isten színe elé. Isten meg akarja szüntetni a távolságokat, hogy őszinte, szerető ember légy.

A közös ige hallgatás után a szere-

tetvendégség közösségében gondoltuk tovább a hallottakat ill. ápoltuk a testvéri kapcsolatot.

Az alkalom végén az épülő gyülekezeti házunkat tekintettük meg. Isten iránti hálával, a testvéri közösség örömeivel vettünk búcsút egymástól, már most várva a viszontlátás örömet.

IJ.

Kárpát-medencei ökumenikus imanapok Rozsnyón

2011. július 29-31. között ökumenikus imanapokat tartottunk a három történelmi egyház templomában, melyeken kárpátaljai, erdélyi és budapesti lelkészek szolgálták igehirdetéssel.

29-én este 18 órai kezdettel a református templomban gyűltünk össze a katolikus és evangélikus testvérekkel, ahol Búza Zsolt lelkipásztor üdvözölte és bemutatta a vendégeket. Ő tolmácsolta Osztie Zoltán, Budapest V. kerületi romai-katolikus plébános igehirdetését a szlovák testvérek felé. A János 17. részének 20. verse alapján kiemelte, hogy az Úr Jézus főpapi imájában azért imádkozott az Atyához, hogy az ő tanítványai, követői egyek legyenek a szeretetben. A keresztyén egyetemesség a szeretetben és az egymás iránti tiszteltben nyilvánuljon meg. A plébános úr fontosnak tartotta azt is elmondani, hogy nem a katolicitás, az évszázadokon át uralkodó nézet jelenti az egyetemességet, hanem Jézus, a

megváltó, s rajta keresztül válósulhat meg a keresztyén egység.

Zalán Péter a Budapest Deák téri evangélikus gyülekezet nevében köszöntötte a rozsnyói testvéreket. Párhuzamot vont a Deák téri és a rozsnyói gyülekezet múltját tekintve: az ő első protestáns gyülekezetüket német ajkú keresztyének alapították, s hozzájuk csatlakoztak szlovákok és magyarok is. A háromnyelvű gyülekezetet az egy közös hit kapcsolja össze. A hitet nem szabad a nyelvnek alárendelni, hanem a nyelv legyen az eszköze a hit terjedésének!

Július 30-án az evangélikus templomban Mihulyák László kárpátaljai katolikus lelkipásztor az Úri ima lényegére mutatott rá: ha Mi Atyánknak szólítjuk teremtő urunkat, akkor alaposan vessük a szívünkbe, hogy meg kell tanulnunk az Ő gyermekeinek lenni! Az első keresztyének egy szívvel-lélekkel emelték szavukat Istenhez. Az ökumenikus mozgalom

kimondja, hogy az evangélium terjedésének legnagyobb akadályja a keresztyének megosztása volt, azoké, akik azt mondták: „Mi Atyánk, ...”.

Vasárnap, 31-én Ferenc Gábor, a torockói unitárius gyülekezet lelkipásztora szólt templomunkban az igazságról, a János 8, 32 verse alapján. Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy ismerjék meg az igazságot, mert az igazság megszabadítja őket. Akarjunk hát bizonyoságot tenni az igazságról és a szeretetről, mellyel Isten szeret minket, és az Ő Lelkét adja belénk, hogy megértsük: ez az üzenete a múltnak és célja a jövőnknek.

Az ökumenikus imanapok vasárnap, a 11 órai kezdettel megtartott misével fejeződött be, melyen a Szent Anna templomban Porpik Hegyi Kelemen, gyergyószentmiklósi főesperes szolgált.

Istennek legyen dicsőség ezekért az áldott alkalmakért!

Mixtaj Johanna

Megújult a naprágyi református templom tetőzete

Az idei év első felében pályázati és saját pénzforrásoknak köszönhetően megújult a 172 éves naprágyi templom tetőzete. A felújítási munkálatok folytatódnak, nyilatkozta a szlovákiai gyülekezet lelkipásztora.

A templom tetőzetének cseréjét elsősorban az indokolta, hogy a rajta lévő ötven éves pala már teljesen előregedett, a templomhajó ennek következtében több helyen is beázott. A falak nedvesedését azonban a csatornázás hiánya is okozta. A felújítási munkák során könnyű anyagú pléh került a templom tetejére, így a még jó állapotban lévő tetőszerkezetet nem kellett kicserélni. A tetőre vízelvezető csatornát szereltek, meggátolva ezzel a falak további vízeseését.

Az egyházközség a kivitelezési munkálatokkal, melynek összköltsége 6 717,60 eurót tett ki, egy rimaszombati építkezési céget bízott meg. A kiadások egy részét a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Közalapjának 2 100 eurós és a Bethlen Gábor Alap 1 863,31 eurós támogatásából fedezték. A fennmaradó részt széleskörű adománygyűjtéssel biztosította a gyülekezet, amelyhez nemcsak a helyiek, hanem a Naprágyból elszármazottak is hozzájárultak.

A naprágyi templom 1839-ben épült klasszicista stílusban. A legnagyobb átalakítást 1910-ben végezték rajta, amikor az új orgonát építették fel benne. A hangszer azonban olyan nagyra sikerült, hogy emiatt meg kellett magasítani a templomfalakat. Ekkor alakították ki a templomhajó belsejének boltíves alakzatát.

Az 1910. évi nagy átalakításért tavaly, július 17-én adott hálát ünnepi istentisztelet keretén belül a gyülekezet.

A templom kívülről az 1993-as tatarozáskor újult meg, kivéve a tetőzetet. A gyülekezet azonban szeretné, ha a mostani munkálatok után a homlokzat is új szintet kapna. „Az eltelt csaknem húsz év alatt nemcsak eléggé megkopott a festés, hanem a beázások miatt omlik a külső vakolat, ráférne egy új festés a templomsüvegre is. Rossz állapotban van a templom bejárati ajtaja és az orgona mögötti hátsó ablak is. Ezeket az ősz folyamán cseréljük le, köszönhetően Demes István kerepeci asztalos mesternek, aki ingyen, Isten dicsőségére készíti el az említett új nyílászárókat” – tájékoztatta a Szlovákiai Református Keresztény Egyház honlapját Rákos Lóránt naprágyi lelkipásztor.

Forrás: Reformata.sk

Országos Kántorképző Tanfolyam zajlott Alistálon

Tizenhetedik alkalommal szervezte meg a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Egyházzenei Osztálya azt három hétig tartó tanfolyamot, melynek célja szakmailag képezni a gyülekezetekben szolgáló kántorokat, illetve felkészíteni azokat, akik a későbbiek folyamán ezzel szeretnének foglalkozni.

Az Alistálon megtartott rendezvényen az idén huszonketten vettek részt.

Már hatodik éve az alistáli gyülekezeti ház és az egyházi alapiskola tantermei adnak otthont az Országos Kántorképző Tanfolyamnak.

Az idén a június 30-a és július 17-e között megtartott rendezvényre hat új növendék is jelentkezett, tizenhatan pedig már korábban elkezdtek a kántori szolgálatra való felkészülést, de még mindig van mit tanulniuk ahhoz, hogy okleveles kántorokká váljanak.

„Az idei tanfolyamra - hatan - olyanok is jelentkeztek, akik eddig még nem vettek részt ezen a képzésen. Hárman Kelet-Szlovákiából Ágcsenyőből és Kisgéresből érkeztek, a többiek közelebről, Martosról, Negyedről és Apácaszakállasról.

A régiek Örös, Nagykálna, Nagysalló, Kisújfalu, Komárom, Marcellháza, Csallóközarányos, Kulcsod, Nagymegyér, Apácaszakállas és Alistál gyülekezeteiből jöttek.

Így összesen huszonkét hallgató vett részt az Országos Kántorképző Tanfolyamon, akik négy oktató vezetése mellett sajátították el a rájuk szabott tudnivalókat. Az eltelt három hét alatt vidám harmónium-, orgonajáték és énekszó töltötte be a templom és református iskola falait. A tanfolyam résztvevői zeneelméletet és -történetet, karvezetést, orgonaismeretet, himnológiát és liturgiát tanultak. Két és fél hét intenzív tanulás és gyakorlás után július 16-án, szombaton került sor a vizsga napjára, melyen ki-ki számot adhatott az elsajátítottokról. Az utolsó napon Acsay Nagy Andrea Kulcsodról és Rác Abigél – akik előzőleg már sikeresen lezárták a D2-es csoportot - kántorvizsgát tett.

A tanfolyam ünnepi istentisztelettel és bizonyítványosztással zárult – tájékoztatta a Reformata honlapot Süll Kinga, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Egyházzenei Osztálya igazgatója.

Tervek szerint a 18. Országos Kántorképző Tanfolyamra 2012. július 1-15-e között kerül sor Alistálon.

Reformata, Felvidék.ma

Testvérgyülelekezeti találkozó Biste-Füzérkajata

Immár hagyománnyá nőtte ki magát az a kezdeményezés, amely néhány évvel ezelőtt egy áldott gondolattal és meghívással kezdődött. 1945-ig, a csehszlovák határok kijelöléséig, Biste Füzérkajata leányegyháza volt, s a két gyülekezetet a közös hiten kívül rokon, baráti szálak is összefűzték. A kényszerű elszakadás okozta seb sosem gyógyult be, és schengeni határok megnyitása után már nemcsak titokban, gombázás közben találkozhattak a hitben járó testvérek, hanem ünnepélyes találkozók keretén belül is kifejezhetjük örömünket.

Ez év augusztus 21-én Füzérkajátán találkozott a két gyülekezet, közös istentisztelet és új kenyérré való hálaadás alkalmából. Az Igehirdetés szolgálatát Györky Szilvia bistei

lelkész, az úrvacsorai liturgiát pedig Oroszi Ákosné Erzsébet, Füzérkajata lelképásztora végezte, majd pedig közösen osztották az úrvacsorát a jelenlevőknek. Mindkét gyülekezet közössége megfogytakozott, így is mintegy hetvenen gyűlhattünk egybe és a közös úrvacsora is megerősítette összetartozásunkat.

Az istentisztelet után egy közös ebéden vehettünk részt, és megtekinthettük a felújított parókia épületét, amely lelkészcsaládok számára vendégházként szolgálhat majd a jövőben.

Köszönet illeti a szervezők és a gyülekezet segítőkészségét és odaadását, amellyel ezt alkalmat színvonalassá és feledhetetlenné tették. Mindezt legyen Istené a dicsőség!

Györky Sz.

A Kárpát-medence Reformátussága

Kincset kerestek a rimaszombati református gimnázium táboraiban

2011. augusztus 16-20-a között valósult meg a Tompa Mihály Református Gimnázium nyári tábora, melynek idején témája a Kincseink - avagy: gyere és találj rá! volt. A tábor elsősorban hitéleti és hagyományörző, mindemellett a gyerekeknek lehetőségük volt a kézművességre, fürdésre, lovaglásra, angol nyelvi ismereteik bővítésére.

Kokaván az Ipoly-turistaházban már második éve táborozott, idén összesen 35 tanulóval, a Tompa Mihály Református Gimnázium. „Meg vagyunk elégedve a szervezéssel, a szállással, nagyon rugalmasak, több programot is biztosítanak a gyerekeknek. Az a cél, hogy a gyerekek közösen élvezzék a nyár utolsó napjait. A táborban olyan gyerekek voltak, akik egyrészt jelenlegi diákjaink, s akik már korábbi években is részt vettek a táborban, illetve az új diákok, számukra gólyatábor jellege is volt a tábornak, ahol megismerkedhettek a leendő tanárokkal, a többi diákkal, közösségépítő jelleggel is bírt a tábor.” - mondta Sebők Attila iskolaigazgató.

Szarvas Erzsébet vályvölgyi lelkész volt a tábor egyik vezetője, akitől megtudtuk, hogy az idején a tábor egyik témája az a fajta kincskeresés volt, amikor Jézus azt mondja az embereknek, hogy keressék a kincseket, s hogy ez hasonló a mennyek országához, amikor a kereskedő megtalálja azt. A gyerekeknek lehetőségük volt különböző szakkörökön részt venni, ahol népi és lelki kincseket is gyűjthettek. Volt olvasó és színjátszó kör, kézműves és újságírói és angol szakkör. „A nemzeti értékeinket, hitünk értékeit, kincseit szerettük volna továbbadni a gyerekeknek, az áhítatok és az evangelizációk is mind ezzel foglalkoztak. A legfontosabb, amit szeretünk volna elérni, hogy ők közösségként leljék meg egymásban a kincset, a Jézusi értéket, amit Jézus beléjük plántált. Az áhítatok szolgáltak erre, melyeknek a felépítése a gyöngyhalászok munkáját követte, ahogyan a gyöngyhalász elszánja magát, hogy lemerül a mélybe és megkeresi a kincset, levegőt vesz, erőt gyűjt. S aztán egész mélyre mentünk a hitünkben, az egyházban, a gyerekek lelkében. S mikor megtaláltuk a kincset, akkor beszéltünk arról, hogy melyek azok, amelyeket megtarthatunk, s végül foglalkoztunk a felemelkedéssel, hogy hogyan tudjuk ezeket a megtalált kincseket értékesíteni, amikor is vissza kell jönnünk a hétköznapi életbe, az iskolába és a munkába.” - fejtette ki Sarvas Erzsébet.

Minden évben más-más irodalmi művet is feldolgoznak. Tavaly Móricz Zsigmond Légy jó mindhalálig művét, azelőtt pedig Mikszáth Kálmán a Jó palócok kötetéből válogattak elbeszéléseket. Idén a kincskeresés témájába jól beleillően Móra Ferenc alkotását választották. A tábor egyik feladata az volt, hogy a gyerekek megismerkedjenek a Kincskereső kisködmön kisregényével, azon belül bizonyos erkölcsi tulajdonságokat is elsajátítottak a mű alapján. Itt is kincseket kerestek, s a kincs nem volt egyéb, mint az oly fontos olvasás, szeretet, barátság, a másik ember segítése, a megértés. A tábor négy estéje alatt bizonyos fejezeteket olvastak fel olvasószínház formájában, dramatizált változatban, aztán megbeszélték, s el is játszották az egyes jeleneteket. „Fontos, hogy a gyerekek kapcsolatban legyenek az irodalommal, s a szünet arra is jó, hogy a gyerekek olvassanak, nézelődjenek, tapasztalatokat gyűjtsenek, de azt hiszem, hogy otthon kevesebbet olvasnak. A táborban az olvasás által is jobban ráhangolódtak az iskolai mindennapokra, s reméljük, hogy az olvasást is megszerették velük, s fölkeltek az érdeklődésük.” - mondta Poór János, a tábor másik vezetője, a Tompa Mihály Református Gimnázium magyar szakos tanára.

A tábor célja a keresztyén hit és értékrend, valamint a nemzeti identitás erősítése volt a gyermekekben. A református gimnázium jelenlegi és új diákjai valamint tanárai megismerkedhettek egymással, tartalmas pihenés és szórakozás mellett eltöltve a szünet utolsó előtti hetének napjait.

Homoly E., Felvidék.ma

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Mi lenne, ha a palesztin konfliktus Európában történne?

Mivel Európa bizonyos országai és az Európa Unió vezetői sokszor hallatják szavukat a „palesztinok ügyének” érdekében, a cikk szerzője felvetette a kérdést: Vajon miként reagálnának bizonyos európai országok vezetői és lakosai, ha a palesztin konfliktus az ő országukban történne? Szerk.

Németország 357.107 négyzetkilométer és 82.268.000 lakosa van. Ebből 8,8% külföldi, legalább 16 millió menekült-háttérű, ami a nem németek arányát 19,6%-ra emeli.

Összehasonlításként nézzük Izrael statisztikai adatait. A zsidó államban 20,3% nem zsidó él, akik korábban arabként határozták meg magukat. A PFSZ, Arafát 1964-es színrelépését követően palesztin népnek nevezik magukat és a következő lépésként saját palesztin államot követelnek. Ezzel eljutottunk az izraeli – palesztin konfliktushoz.

Próbáljuk meg elképzelni, mit jelentene, ha a Németországban élő 19,6 százaléknyi külföldi egy Allah-hívó állam létrehozását szorgalmazná? Ez azt jelenti, hogy egy Arafát-imitáció felheccelné, az addig a németekkel békében élő 19,6 százaléknyi bevándorlót, hogy saját államot követeljen azon az alapon, hogy már többségük Németországban született és joguk van saját államra és fővárosra.

Németország területének 19,6%-a, amit a nem németek maguknak követelnének cca 70.000 négyzetkilométert tenne ki, ami hozzávetőlegesen megegyezik Bajorország területével, vagy Rajna-Pfalz, Északrajna-Westfália és Thüringia szövetségi államok együttes területével és hozzá csatolnák még Berlint, mint fővárost.

Ezt követelik ugyanis a palesztinok Izraeltől. Az állam középső területeinek átadását, melyet Isten Izraelnek adott, valamint Jeruzsálemet, amely 3000 éve a zsidó nép fővárosa. Mielőtt elutasítanák ezt az összehasonlítást, emlékeztetni szeretnék arra a tényre, hogy a „Palesztin” megnevezést az első világháborút követően általánosan a brit mandátum terület lakóira használták. Maga Ben Gurion (Izrael állam első elnöke) is palesztin-ként van megnevezve a Brit-Mandátum hivatala által kiállított utlevelben. A „palesztin nép” Arafát találmánya, amivel minden történelmi valóságot meghazudtolva Izraelben az izraeli-palesztin konfliktust kirobbantotta.

A Németország esetében használt összehasonlítást használhatjuk Ausztria és Svájc esetében is. A 8,4 milliós Ausztriában 1,5 millió polgár menekült, vagy menekültek leszármazottja. Ha ez a 18% állami önállóságot követelne, akkor a

83.871 négyzetkilométernyi országból 17.660 km, azaz Tirol és Burgenland valamint Bécs területe felelne meg a követelésnek. Hogy ez milyen gyorsan megtörténhet, arról az „Anschluss” története árulkodik.

Ha Svájc lenne ezzel a „vírussal” megfertőzve, akkor az ott élő 18% külföldi, mohamedán, német és más, az ország 26 kantonjából 5-re tartana igényt, s hozzá természetesen Bernt, mint fővárost követelné. Izraelben Judeát, Samáriát és Jeruzsálemet követelik, míg Svájcban Zürich, Argau, Genf és Bern jönne számításba.

Hogy ezek az összehasonlítások nem légből kapottak, arra Al-Qaradawi sejknek, a Mubarak elleni felkelés nyugat által dicsőített vezetőjének szavai árulkodnak. Al-Qaradawi a kairói Tahrir téren elmondott üzenetében, amelyet a TV arabok millióinak közvetített ezt mondta: „Minden egyes moszlim kötelessége ott, ahol van (!) nem csak Jeruzsálem elfoglalása, hanem az Európában élő testvéreinknek kötelessége egész Európa elfoglalása!” Ami az európaiak számára csak feltételezésnek tűnik, az Izraelben már valóság. Talán határozottabban kellene Izrael létjogosultságát támogatni minden gondolkodó embernek!

Ludwig Schneider, Israel Heute fordította Csoma L.

Nőszövetségi ötlettár

Amit megtehetünk az ifjú családokkal:

- házassági évforduló megünneplését megszervezheti még gyermektelen párok számára is
- 1., 5., 10., 15., 25. házassági évfordulókról való megemlékezés
- 10 éves konfirmációt találkozt szervezhet
- kosaras bált szervezhet fiatal házasoknak
- aktív nőszövetségi csoportba fiatalasszonyokat hívhat
- gyülekezeti események, pl. vendéglátás alkalmával fiatal asszonyokat megbízhat kisebb személyre szabott feladattal, közös főzésbe való bevonás
- gyermekmegőrzés istentisztelet idején
- segítség a vasárnapi iskola szervezésében, lebonyolításában
- bibliaóra szervezése fiatal anyukák számára, ahol egyben tanácsadásra, útmutatásra is lehetőség van
- közösségi alkalma szervezése pl. ilyen témákban: pénzbeosztás, lakberendezés, modern tisztítószerek, egészséges életmód, stb.
- előadás-sorozat szervezése a már meglévő csoportokban
- „Jövönk a család” programsorozat szervezése, rendszeres találkozók a résztvevőknek
- fiatal házások fóruma, táborok szervezése
- „fiatal házások hétvégeje” kirándulással, gyermekmegőrzéssel összekötve

- Filmklub szervezése, a fiatalokat érintő témájú filmek megtekintése és megbeszélése
- rendezvényekre szóló meghívót nőszövetségi tagok személyesen kézbesítik, személyes meghívással nyomatékostíjakkal
- játékgyűjtés szervezése (megunt játékok) baba-mama klub részére
- énekkar, színjátszó csoport szervezése
- a nőszövetség ajánlásával asszonyok felvállalhatják, hogy 1-2 órára felügyelnek kisgyermekre
- nyugdíjas pedagógusok ingyen korrepetálást vállalnak iskolás gyermekek számára
- segítségcsere (Pl. idős pedagógus segít a gyermeknek tanulásban, amíg az anyuka nála vasal)
- Zsoltáréneklő, népdaléneklő verseny szervezése iskolás gyermekek számára
- a lelkipásztornak a nőszövetség segít fiatal, gyermekes családok táborozásának a megszervezésében
- fiatal családok idős hozzátartozóinak alkalmi felügyelete terhermentesítés céljából
- ünnepi meglepetés előkészítése fiatal házások számára
- vallásos ünnepek alkalmával szeretetvendégség szervezése
- imacsoportok létrehozása

(Református Család)

RÁKÓCZI CSALÁDI PROTRÉK

A magyar történelemben kitörölhetetlen szerepet játszott a XVI. század végétől a XVIII. század elejéig a Rákóczi család, amelynek azonban nem minden tagja volt református, ennek ellenére közöttük is voltak, akik a református egyház történetét alakították akár pozitív, akár negatív előjellel. Különösen igaz a katolikus vallása ellenére a reformátusság, evangélikusság és unitáriusság irányába tanúsított jóindulat II. Rákóczi Ferencre, akinek 1703-1711 között lezajlott eredményes szabadságharcára emlékezünk annak 300 éves jubileumán.

Rákóczi Zsigmond

A család szédületes kiemelkedése egyetlen tagjának, rákóczi és felsővadászi Rákóczi Zsigmondnak a nevéhez fűződik. Katona-nemesi sorból ő küzdötte fel magát az erdélyi fejedelmi trónra. 1544-ben a család nemesi előnevét adó Felsővadászon született, édesapja Likava várkapitánya, Zemplén vármegye alispánja volt. Nem tudjuk, hogy milyen felekezettűnek keresztelték Zsigmondot, azonban akkor még aligha lehetett református, evangélikus azonban minden bizonnyal. Annál is inkább ez gyanítható, mert az erős lutheránus Perényi Gábor országbíró várában, Sárospatakon volt apród, ott tanulta a katonai, közigazgatási és gazdasági pályára egyaránt felkészítő ismereteket. (1580-ban Felsővadásznak már református lelképásztora volt, akkor már Zsigmond is református kellett, hogy legyen.) Királyi szolgálatban állt Rákóczi Zsigmond. 1575-ben Báthori István erdélyi fejedelem ellen Bekes Gáspár seregében harcolt, amelyben a királyi segédcsapat parancsnoka volt. A következő években tovább emelkedett a katonai pályán, 1588-ban Eger várának főkapitányaként Szikszónál egy tízezres török sereget vert meg, amiért bárói rangra emelte a király. Az 1593-ban kezdődött törökökkel vívott tizenöt éves háború egyik sikeres hadvezére, több vár visszafoglalója volt Rákóczi Zsigmond. Részt vett a hegyaljai borkereskedésben, ami hozzájárult vagyonsodásához.

1587-ben megnősült, feleségül vette Mágócsy (írják Mágóchy-nak, Mágócsy-nak is) András (+1586) özvegyét, alaghy Bekényi Juditot (Alaghy Juditnak is emlegetik). Mágócsy Gáspár (1514-1587), András ugyancsak nagybirtokú, magas katonai és közigazgatási tisztségeket viselő unokabátyja kérte fel Rákóczi Zsigmondot, hogy vállalja el Mágócsy András árván maradt gyermekeinek gyámságát. Rákóczi Zsigmond ezt elvállalta, majd a gyermekek anyját is feleségül vette. Így Rákóczi Zsigmond igazgatása alá jutott, a 300 ezer katasztrális holdra rúgott Mágócsy birtok. Ekkor került birtokába Vizsoly. Az egyik Mágócsy fiú gyermek korában meghalt, édesanyja elhunytával, a felnőtt kort megért Mágócsy Ferenc (1580-1614) Rákóczi Zsigmondtól az atyja után öt megillető birtokrésznek csupán kis részét kapta vissza.

Mágócsy Gáspár és András kívánsága volt a Biblia magyarra fordíttatása és kinyomtatása. Károlyi Gáspár Mágócsy birtokokon lelkészkedett, Gönc is az volt. Rákóczi Zsigmond teljesítette a Mágócsyak végakarátát, vállalta a magyar nyelvű Biblia kinyomtatásának költségeit, a szükséges nyomda felállíttatását, a nagy mennyiségű papír és új betűkészlet beszerzését, részben a kompaktori (könyvkötői) munka biztosítását. Vizsolyba hívta Mantskovit Bálint (Manskovits, Valentinus Farinola *Lengyelországban ?? -

+Vizsolyban 1596) lengyel származású nyomdász. A templommal szembeni üres földesúri házban helyeztette el 1588-ban a nyomdát, ahol elkészült 1590. július 20-ára a Magyar nyelvű teljes Szentírás. Mindez mutatja Rákóczi Zsigmond elkötelezett református voltát, hiszen megtehetette volna, hogy nem nyomtattatja ki az első magyar nyelvű teljes Bibliát és a Mágócsyak által

arra szánt pénzt másra, pl. birtokszerzésre költi. Nem azt tette. Sőt Ernő főherceg parancsával is szembe szállt, aki pedig megparancsolta neki, hogy Mantskovitot tartóztassa le és nyomdáját kobozza el, mert az 1588-ban Vizsolyban kinyomtatott egy következő évre szóló kalendáriumot, de még a Julianus naptár szerint, holott abban az évben a magyar országgyűlés is törvénybe iktatta a Gergely-féle naptár kötelező használatát. Mantskovit – tudva, vagy nem tudva - kétség kívül megszegte a törvényt. A nyomda elkobzásával és Mantskovit elfogásával a Biblia kinyomtatása vált volna lehetetlenné. Rákóczi Zsigmond Heves és Borsod vármegye főispánjaként, magas katonai tisztsége és immár hatalmas birtokára tekintettel, sikerrel dacolhatott Ernő főherceg parancsával.

A Vizsolyi Biblia előszavában nem szerepel Rákóczi Zsigmond és más patrónus neve, mint akik a Biblia kinyomtatását segítették, de a kortársi iratokban Rákóczi Zsigmondot nevezik meg a bibliakiadás fő patrónusaként. Ez a borivásban is mértéktartó, kortársai által dicsért józan gondolkodású, igazságszerető, kiváló hadvezér, közigazgatási és vagyonszerző, gazdasági szakember a Bocskai István vezette szabadságharchoz csatlakozott. Bocskai István fejedelem erdélyi helytartójává nevezte ki. A fejedelemnek 1606. december 29-én gyanús körülmények között – a kortársak mérgezésre gyanakodtak - történt halála után 1607-1608-ban Rákóczi Zsigmond erdélyi fejedelemséget viselt. 1608-ban hajdúfelkelés tört ki, aminek ha élére áll a fejedelem, akkor háborúba sodródhatott volna a magyar királlyal, azt elkerülendő – jelentős birtokok fejében - mondott le a trónról Báthori Gábor javára. Rákóczi György viszont 1630-ban követte apját az erdélyi fejedelmi trónon, Zsigmond fejedelem Pál fia (1595-1636) pedig országbírói méltóságra emelkedett. Pál mostoha anyja, Rákóczi Zsigmond harmadik felesége, a katolikus Thelegdy Borbála hatására katolizált. Ezt édesapja tudomásul vette. Reformátusként hatalmasra duzzadt birtokain a református egyházat Rákóczi Zsigmond segítette és oltalmazta, ha kellett. Szerencsén megújította a református templomot és abban építtette meg temetkezési helyét, ott is nyugszanak földi maradványai.

- folytatás a következő számban -

Dr. Csohány János PhD

Útkereső vagyok! És akkor...?(!)

„Ne veszítsd el soha a bizalmad! Isten egyenesen ír görbe vonalakon!”

- Mondja egy portugál közmondás...! Isten útjai kifürkészhetetlenek, de úgy gondolom, jobb is ez így, mint ha mindig mindent előre tudnánk! Felesleges lenne a hit, a bizalom fogalma, minden esetben elég lenne a tudomány, a taktika, a logika...

Könnyű dolguk van az ateistáknak vagy épp a politeistáknak, minden valahogy magyarázható és megoldható egy kis mágiával, áldozatbemutatással, vagy épp nem is szükséges a magyarázat, a segítség, élj a mának, ahogy lesz, úgy lesz! De egyszer elfogy a sült galamb és jön az éhínség „7 keserves éve”, s akkor majd foggal-körömmel kapkodunk a keresztyének egy és igaz Istenéhez, mert ha már nincs kiút, akkor már tényleg szükségünk van valakire! Azonban Ő nem valaki, aki majd csak az út végén vár bennünket, hanem Ő már az indulás terve előtt tudja, merre tartunk, mit és hogyan viszünk véghez! Mindenható és Mindenttudó! Ezt van, aki hittal elfogadja, és van, aki hallani sem akar róla! Mindenkinek meg van a választási lehetősége, szabad akaratot kaptunk, melyet legjobb tudásunk, ösztöneink, vágyaink, hitünk, szem-szájnak ingere elv alapján alkalmazunk mindennapi és ünnepnapok óráinkban. A Jó Isten pedig számontartja minden lépésünket, s majd eljön ítélni élőket és holtakat! Ez sokszor fenyegetően hangzik, pedig csak Ígéretének beteljesedése, mely nekünk az üdvösséget és örök életet hozhatja el!

Útkereső vagyok... Az élet döntések sorozatából áll össze, a legalapvetőbbtől a legnehezebbig! Mindig van lehetőségünk a változásra, sohasem késő, igaz, sokszor pár óriási lélegzetvételre és lélegzetviasztartásra van szükség, azonban sokszor elég lenne csak a lelkiismeretünkre hallgatnunk, vagy épp igénybe vennünk megfáradt agysejtjeinket, esetleg ünnepnapokon tisztelt-becsülettel végeznünk a reánk bízott feladatainkat. Főleg azokat, melyeket a Jó Isten bízott ránk, képességünkhöz mérten, melyhez néha nekünk kell létrehozni a lehetőséget, de a mennyi jutalom nem marad el. És ez a lényeg! Ne hagyjuk, hogy az

egónk, önzésünk, hiúságunk uralkodjon el lelkiismeretünk és az emberség fogalma felett! Rettenetes érzés, amikor visszatér józan ítélőképességünk és szembesülünk tetteinkkel, gondolatainkkal (persze, ha képesek vagyunk belátni)! Nem kívánom senkinek azt a lelkiismeretfurdalást, bár mindenből tanul az ember! Sajnos sokszor csak az embertelen pofonokból és talán már túl későn! Viszont Te, Kedves Olvasó, gondolkodj el azon, jó úton haladsz-e, és mi az, amin változtatnod kell! Nem azért, mert a különféle minősítésben Téged körülvevő emberek ezt várják el, hanem azért, hogy a Jó Isten elé tudj állni minden reggel és este, de a nap bármely pillanatában tiszta lelkiismerettel, hogy Te megtetted mindazt, ami legjobb lehetőségeid szerint való, az Ő

Simon András grafikája

parancsolatai szerint élsz mindig minden körülmények között és igyekszel mások életében is áldássá lenni! Ugyanis nem csak az bűn, ha Te magad helytelen útra tévedsz, hanem az is, ha látod felebarátod szakadék felé futását és nem próbálsz megmenteni!

Az élet útja szerteágazó, meg kell tanulnunk idejében használni az irányjelzőnket, megtanulni a közlekedési szabályokat, gondolkodni kicsit az úton közlekedők fejével is, hogy elkerüljük a baleseteket és a szándékos faltörő kosok szarvait! Itt vagyunk szeptember elején: iskolakezdés, rengeteg kicsi gyerek indul új útnak, sokan folytatják a már ismert pályát, egyesek sávot váltanak, mások pedig bekerülnek a kemény nagyvárosi forgalomba, ahol helyt kell állni és a folyamatos életben maradás mellett haladni kell előre! Véget érnek a nagy nyári szórakozások, utazások, vagy épp unatkozások, és kezdődik az irányjelzők kiválasztása az X és Y elágazásokban.

Ilyenkor jó, ha tudjuk, mi az, ami elengedhetetlen a mindennapokhoz és azt sosem felejtjük -el, -otthon, vagy egyáltalán -ki az életünkből. Ha már meg is van a jól megszokott út, akkor is akadhatnak szinte járhatatlan utak, rögös-gödrös útszakaszok, melyek még a legjobb sofőrt is megizzaszthatják! A Jó Isten tudja, hogy van jogosítványunk, sőt ismerjük az elméletet is, több száz/ezer kilométert vezetünk már le, azonban nem a rutinban kell bízunk, hanem Benne és az Ő szabályait kell elsőként betartani a színes-szintelen forgatagban!

Itt ez a csiga a képen: lassan halad, nehéz terheket visel, de a szíve a helyén van! Mennünk kell előre, az Ő fáklyája mindig világít előttünk, sosem vagyunk egyedül, elhagyottak! Ha esetleg rossz útra tévedtünk, van egy felső GPS-ünk (útiránymutatónk), mely sohasem vezet nem létező rövidebb útra vagy zsákutcába! Legyen ez biztatás, erőnyújtás és egyben kérés Mindannyiunktól életéhez, próbatételeihez, fordulópontjaihoz és megszokott mindennapjaihoz, hogy akarjátok látni az Ő útmutatásait, apró jeleit, mosolyát vagy épp fenyítő stop-tábláját, mely ahhoz segít, hogy megtaláljuk, vagy épp megmaradjunk az igaz úton. Ha pedig Ti magatok is imádkoztok, soha ne felejtsetek ki a mondat végéről azt a pár szót: „...legyen meg a Te Akaratod”! Bármilyen okosnak és tökéletesnek tartjuk magunkat, Mennyei Atyánk áldása nélkül semmit nem ér a földi kincs, jöttnek beállított tisztességtelenség és helyes útnak átkeresztelt bozontos ösvény! Lehet, sokszor nem épp javukra valónak látjuk Isten segítségét, de ne veszítsük el soha Benne vetett bizalmunkat: Ő egyenesen ír görbe vonalakon!

Kívánom Neked, Kedves Olvasó, hogy akarj átlátni saját magadon, akard meglátni a Jó Isten jobb és balkezét, hogy Ő igazgassa és őrizze ösvényen, úton, nyolcsávos autópályán megtett útszakaszaidat, Ő adjon kellő minőségű és mennyiségű üzemanyagot, ha kell, éjszakai nyugvóhelyet, s majd áldott célhoz érést rövid vagy hosszú távú utazásaid során! Merj útra kelni...!

Csoma Annamária

Keressük meg a Bibliában!

1. „És ... néki az Úr: Békesség néked! ... félj, nem halsz meg!” (Bir 6,...)
2. „És rágalmozott ..., a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én ..., a király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik!” (2Királyok 19,...)
3. „Ímé az ... nem veti meg az ártatlant, de a ... sem ad előmenetelt.” (Jób 8,...)
4. „Mert a ... Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné? Az ő ... fel van emelve; ki fordítja el azt?” (Ézs 14,...)
5. „Mert minden nép a ... istenének nevében jár, és mi is a mi ... Istenünk nevében járunk örökkön örökké.” (Mikeás 4,...)
6. „Mert valaki ... engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő ..., és az Atyáéval és a szent angyalokéval.” (Lukács ev 9,...)
7. „Mindez pedig ... van, a ki minket magával ... a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.” (2 Korinthus 5,...)
8. „Néktek pedig, a kik ..., nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő ... angyalaival.” (2 Thesszalonika 1,...)
9. „Ekkor ezt ...: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy ... a másodikat,” (Zsid. 10,...)
10. „... szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy ... nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2 Pét. 3,...)

A megfejtéseket 2011. október 20-ig lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére:

Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., Drahnov-Deregný 076 74.

A Károli Gáspár fordítású Biblia alapján a rejtvényt összeállította: Györky Szilvia, Alsómihályi.

Megfejtők névsora:

Szabó Ildikó, **Réte**

Halgas Ildikó, **Kulcsod**

Családi Irén, **Nagymegyer**

Szloboda Anna, **Réte**

Izsák Gyula, **Negyed**

Mackó Zsuzsanna, **Dolná Streda**

Farkas Irma, **Negyed**

özv. Sándor Józsefné, **Réte**

özv. Varga Béláné, **Bátorkeszi**

Pinke Júlia, **Marcelháza**

Kacz Mária, **Macelháza**

Bajcsi Márta, **Komárom**

Zsigó Mária, **Martos**

özv. Bertók Istvánné, **Barsvárad**

Klincsek Ferencné, **Kőhidgyarmat**

özv. Zsigmond Istvánné, **Garamsalló**

özv. Demény Lajosné, **Nagysalló**

Szalay Ferencné, **Fél**

Németh Sándorné, **Nyírágó**

özv. Kovács Lajosné, **Nagysalló**

Szénászki Sarolta, **Újlót**

Tildi Rozália, **Újlót**

Kakas Sándor, **Nagysalló**

Baka Andrásné, **Farnad**

Veress Vilmos, **Nyírágó**

özv. Földi Jenőné, **Ersekkéty**

Ozsváth Sándorné, **Gömörhorka**

ing. Kolozsi Alica, **Rimaszécs**

özv. Lengyel Istvánné, **Tornalja**

Kovács Zoltánné, **Rozsnyó**

Csáji István, **Nagyida**

özv. Kövesdi Jánosné, **Reste**

Pataky Bertalanné, **Migléc**

ing. Damko Valéria, **Reste**

Farkas Zsuzsanna, **Migléc**

Barta Irén, **Áj**

Szanko Mónika, **Berzete**

Tóth Józsefné, **Szádalmás**

Szabó Gyuláné, **Lúcska**

özv. Sikúr Béniné, **Körös**

Bók Zoltánné, **Királyhelme**

Bacskai Gézőné, **Kisgérés**

Büti Orsolya, **Bodrogszent**

Sallai Albertné, **Kiskövesd**

Máté Istvánné, **Kiskövesd**

Kosztju Péterné, **Ágcsernyő**

özv. Kiss Margit, **Tiszacsernyő**

Kiss Magdaléna, **Bodrogszerdahely**

Csernyánszky Erzsébet, **Imreg**

özv. Taskovics Lászlóné,

Bodrogszerdahely

Visnyai Ilona, **Bodrogszerdahely**

Lipán Márta, **Nagykövesd**

Rác Éva, **Örös**

Egri Klára, **Örös**

Gerényi Anna, **Örös**

Kenéz Mária, **Örös**

Oláh Istvánné, **Hardicsa**

Balogh Erzsébet, **Mokcsa**

Pachota Istvánné, **Deregný**

Berta Anikó, **Deregný**

Dupály Csilla, **Abara**

Erdélyi Csabáné, **Abara**

Révész Tiborné, **Iske**

Kondor Lászlóné, **Vajkóc**

Jakab Gyuláné, **Nagyszelmenc**

özv. Nagy Sándorné, **Kaposkelecseny**

Tóth Sándorné, **Kisráska**

Molnár Sándorné, **Kisráska**

Nyertesek:

Kovács Zoltánné, **Rozsnyó**

özv. Bertók Istvánné, **Barsvárad**

Ozsváth Sándorné, **Gömörhorka**

Mackó Zsuzsanna, **Dolná Streda**

Szloboda Anna, **Réte**

Jakab Gyuláné, **Nagyszelmenc**

Kosztju Péterné, **Ágcsernyő**

Gyerekkoldal

A munka (2 Thesszalonia 3)

Kedves olvasóink! Az elmúlt számban a szeretethimnusszal foglalkoztunk egy kicsit, és megtudhattuk, hogy milyen is az igazi szeretet, amely nem hivalkodik, és mindig a másikat tekinti fontosnak. A szeretethimnusz Pál egyik legismertebb, és talán legmélyebb tanítása, de azért a tanításai között még bőségesen találunk nagyon fontos és érdekes gondolatokat. Az egyik ilyen gondolattal, tanítással fogunk ma foglalkozni. Ráadásul ez a tanítás nagyon aktuális a mi világunkban, a mi időnkben is.

A tesszaloniai gyülekezetet, melyhez Pál két levelet is írt, legalábbis ennyit találunk a Bibliában, maga Pál apostol alapította. Elment hozzájuk, hirdette Krisztus evangéliumát, és sokan hittek neki, és így elkezdtek hinni Jézus Krisztusban. Azonban miután Pál elment a gyülekezetből, elkezdtek jelentkezni az első gondok. A legfőbb gond az volt, hogy a gyülekezet több tagja nem akart dolgozni. Azt mondták ugyanis, hogy nemsokára, talán néhány napon belül visszajön Jézus Krisztus, és vége lesz a világnak. Ha pedig visszajön Krisztus, magával viszi az övéit az Isten országába, ahová nem vihetnek be semmit ebből a világból, csak a saját lelküket. Ezért teljesen felesleges bármiért is dolgozni az életben. Elég, ha tétlenül várják Jézus visszajövetelét.

Amikor ezt Pál megtudta, azonnal tollat ragadott, és megírta a második tesszaloniai levelet, melyben

világosan leírja, hogy egy keresztyén ember soha nem tétlenkedhet. Nem azért hívta el őket, minket, Jézus Krisztus, hogy lustálkodjanak, hanem azért, hogy munkálkodjanak a világban. Minden egyes keresztyén embernek feladata van, és ezt a feladatot el kell látnia. Sőt, nem hogy nem szabad tétlenkednie egy keresztyén embernek, hanem egyenesen kötelessége a munka. Azt mondja Pál, hogy aki nem akar dolgozni, ne is egyen. Ha valaki lustálkodik, tétlenkedik, pedig lenne lehetősége és ereje a munkához, az nem érdemli meg az ételt, amit megeszik.

Ha te, kedves kis barátom, keresztyén ember vagy, ha hiszel Krisztusban, akkor neked is adott megbízatást az Úr. Rád bízott egy feladatot, melyet el kell végezned. Ha keresztyén ember vagy, neked sem szabad tétlenkedned. Azért írom

le mindezt, mert nagyon nagy veszélyt jelent az ember életére nézve a lustaság. A lustaság megakadályoz bennünket abban, hogy fejlődjünk, hogy jobbakká váljunk. Megakadályozza, hogy többet tudjunk, hogy értékesebbek legyünk. Gondolatok csak bele. Az iskolában egy lusta gyerek mit ér el? Szinte semmit. Míg a szorgalmasak egyre többet tudnak, ő egyre kevesebbet. Ha egy focista lusta lejárni az edzésekre, egyre kevesebbet fog tudni a társaihoz képest, akik rendszeresen edzenek.

Soha ne feledjétek el, hogy nekünk, keresztyén embereknek szüntelenül munkálkodnunk kell életünk során. Csak akkor válhatunk jobb emberekké, szakemberekké, ha dolgozunk, tanulunk, fejlődünk. Imádkozzatok Istenhez, hogy mindenféle lustaságot segítsen távol tartani tőletek.

K.V.

Imádság:

Mindenható Isten! Könyörgünk Hozzád, had legyen távol tőlünk minden lustaság. Adj erőt, hogy tudjunk szüntelenül munkálkodni, és elvégezzük azt a feladatot, amivel megbíztál minket elhívásunk idején. Ámen.

Aranymondás:

A hideg miatt nem szánt a rest, aratni akar majd, de nincs mit. Példabeszédek 20, 4